

Arrest

nr. 164 291 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, afgegeven. Op dezelfde dag wordt ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van vier jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer die verklaart te heten: (...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van vervalste documenten. PV (...) van de Politie Antwerpen. Betrokkene maakte gebruik van een vals Frans paspoort. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. *In concreto* voert verzoeker aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet voorziet in de verplichting om een inreisverbod op te leggen en dat de verwerende partij, wanneer zij fraude meent vast te stellen, systematisch een inreisverbod van vier jaar oplegt. Verder voert zij aan dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

2.1.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

De Raad merkt op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “maximum” drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De bestreden beslissing motiveert *in casu* dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het derde lid van artikel 74/11, §1, bepaalt dat een inreisverbod op maximum vijf jaar kan worden gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is. Uit artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt geen beoordelingsmarge voor het al dan niet opleggen van het inreisverbod, maar enkel wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verder merkt de Raad op dat niet enkel wordt verwezen naar de wettelijke bepaling, maar dat de bestreden beslissing wel degelijk de redenen vermeldt waarop ze genomen werd, met name het gebruik van vervalste documenten, in het bijzonder een vals Frans paspoort. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gekend en vast verblijfadres heeft in België. Deze feitelijke motieven worden door de verzoeker niet betwist.

Verder motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod eveneens waarom voor een termijn van vier jaar werd gekozen, met name het illegaal verblijf en de poging om de Belgische overheid te misleiden met het oog op verblijf. De bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod. De motiveringsplicht strekt er niet toe dat zou moeten worden gemotiveerd waarom niet voor een andere termijn werd gekozen. Het feit dat in gelijkaardige gevallen eenzelfde termijn zou worden opgelegd, is niet van die aard dat de draagkracht van deze motivering aantast.

In de mate verzoeker aanvoert dat rekening moest worden gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vernoemde belangen, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert waarmee alsnog rekening had moeten worden gehouden. Verzoeker beperkt zich ertoe *in abstracto* te verwijzen naar deze bepalingen, doch toont geenszins concreet aan dat *in casu* werd nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak. Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker “vraagt zich af” of het bewuste P.V. te zijnen laste zich in het administratief dossier bevindt.

2.2.1. Verzoeker werpt in het middel de vraag op of het proces-verbaal waarop de bestreden beslissing steunt, zich in het administratief dossier bevindt. Met betrekking tot aanwezigheid van een proces-verbaal in het administratieve dossier dient te worden opgemerkt dat het niet vereist is stukken die werden opgesteld in het kader van een lopend gerechtelijk onderzoek, zich in het administratief dossier bevinden. Het volstaat dat de bestreden beslissing op afdoende wijze steun vindt in het administratief dossier. *In casu* blijkt zich in het administratief dossier een “administratief verslag vreemdelingencontrole” te bevinden, opgesteld op 4 december 2015 door politie-inspecteur G.G. Dit verslag maakt melding van de door de politie verrichte vaststellingen, met opgave van het gerechtelijk P.V.-nummer. Overigens worden deze vaststellingen door verzoeker niet betwist. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT